

(никомедийския) паши и Беталъ паша съ неговитѣ грузини, и тѣ успѣли да отстранятъ надвисналата опасностъ. Обаче, и тукъ не минало безъ несполуки. Измидскиятъ паша билъ обвиненъ, че е действувалъ много бавно и нерешително срещу разбойниците, защото билъ подкупенъ отъ тѣхъ; той билъ обезглавенъ въ Цариградъ, а богатствата му, подаръка отъ кърджалиитѣ, натоварени на 130 камили, били взети въ полза на султанската хазна.

За трети пжтъ турцитѣ нападнали Видинъ презъ октомврий 1800 година. Пазванъ събралъ срещу тѣхъ три корпуса кърджалии. *Манафъ Ибрахимъ* съ 2000 души разбилъ идващия отъ къмъ Плѣвенъ съ 15,000 албанци Пляса-паша и му взелъ цѣлия обозъ. Пазванъ далъ хлѣбъ на взетитѣ 1000 пленника и ги пусналъ на свобода. *Филибели Кара Мустафа* нападналъ внезапно нощемъ Гюрджи паша, който идвалъ отъ Берковица. А *Гушанъ Али* защищавалъ Видинъ отъ войскитѣ, които се събирали въ Влашко.

Това билъ третиятъ ударъ, нанесенъ отъ Пазвана на Портата. Последницѣ се почувствували преди всичко въ Влашко. Още въ сжщата зима Кара Мустафа превзелъ Чернецъ и Крайова, отгдето неговитѣ кърджалии били изгонени само следъ отчаяно клане и следъ като градътъ билъ опожаренъ. Въ 1801 г. Пазвантовитѣ войски, наистина, напуснали Чернецъ и Кладово, обаче, презъ май 1802 г. тѣ отново минали Дунава при Арчаръ, Ломъ и Калафатъ, подпалили Кладово за втори пжтъ и завзели солнитѣ складове въ Окна въ политѣ на Карпатитѣ. Като последица отъ това въ Букурещъ избухнали отчаяни размирици. Епископи, боляри, търговци, монаси свещеници и консули — всички избѣгали кой какъ може въ Седмиградско. Само въ околноститѣ на Кронщадтъ се подслонили до 6000 бѣжанци, въ това число и самиятъ влашки воевода Михаилъ Сутцо. Обаче, турскитѣ войски на Хасанъ паша, които завзели Букурещъ, отбили у кърджалиитѣ всѣко желание да разпространяватъ по-нататкъ разбойнишкитѣ си походи.

По молба на боляритѣ и по съвета на руския и на турския дворове въ м. августъ 1802 г. за влашки воевода билъ назначенъ Константинъ Ипсиланти. Презъ пролѣтътъ на 1803 г. Манафъ Ибрахимъ съ 4000 души се приближилъ до Букурещъ на разстояние единъ день пжтъ и поискалъ да му се плати много голѣма контрибуция. Новиятъ воевода едвамъ успѣлъ да задържи жителитѣ да не се разбѣгатъ отново. Ипсиланти изпадналъ въ много затруднително положение, понеже нѣмалъ пари да въоръжи войскитѣ си. Тѣкмо тогава прускиятъ посланикъ Кнобелсдорфъ, които се връщалъ отъ Цариградъ въ Берлинъ, се явилъ на помощъ, като накаралъ събранитѣ въ Букурещъ боляри да платятъ единъ спомагателенъ данѣкъ. По такъвъ начинъ Ипсиланти успѣлъ да събере 3500 души, между които 1500 запорожки казаки, и направилъ окопи край Дунава ²².

Отъ това време щастието измѣнило вече на Пазвантоглу. Поради лична омраза всички румелийски аги се обявили противъ него. *Мустафа Байрактаръ* отъ Тръстеникъ при Русе, наричанъ обикновено Тръстеникъ-оглу, русенски паша, застаналъ на чело на останалитѣ вѣрни на султана аги. Напраздно Пазвантоглу молилъ Кнобелсдорфа, докато билъ още въ Букурещъ, за посрѣдничество съ Портата. Освенъ това, Пазвантовиятъ полководецъ Манафъ Ибрахимъ дотолкова се отчаялъ, че се обърналъ къмъ Ипсиланти съ писмена молба да му измоли той отъ Портата едно какво и да е парче земя, гдето да може мирно да се засели съ хората си. Най-после, при едни благоприятни условия той се подчинилъ на русенския Мустафа паша; последниятъ, обаче, (въ края на 1803 г.) предателски го убилъ заедно съ цѣлата му свита презъ време на единъ пиръ.